

Curtea Supremă de Justiție**D E C I Z I E**

05 februarie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Constantin Gurschi,

Judecătorii - Elena Covalenco, Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013 de inculpatul

Zaharov Veaceslav Serghei, născut la 21 ianuarie 1974, originar din s.Ruseștii Noi, r-nul Ialoveni.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 03.03.2010 - 16.12.2010 - prima instanță,

2. 15.06.2011 - 30.06.2011, 15.05.2012 - 22.05.2013 - instanța de apel,

3. 23.09.2011 - 20.03.2012, 13.11.2013 - 05.02.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 16 decembrie 2010, Zaharov Veaceslav a fost condamnat în baza art.190 alin.(4) Cod penal, la 7 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități în domeniul prestării serviciilor pe un termen de 3 ani.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Romanciuc Florentin a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Zaharov Veaceslav, avînd un plan criminal din timp pregătit și o intenție unică caracterizată prin mai multe acțiuni infracționale identice, comise în scopul dobîndirii bunurilor altei persoane, în perioada august 2009 - ianuarie 2010, sub pretextul prestării serviciilor de reparare a calculatoarelor, prin înșelăciune și abuz de încredere, a dobîndit de la clienții săi calculatoarele personale de tip laptop și mijloace bănești, pe care și i-a însușit, cauzîndu-le părților vătămate o daună considerabilă și anume: lui Tolpîghin Serghei - în sumă de 4700 lei; lui Mihailiuc Alexei - în sumă de 3500 lei; lui Cotorobai Sergiu - în sumă de 10500 lei; lui Romaniuc Florentin - în sumă de 11380 lei, lui Balaev Dumitru - în sumă de 4350 lei; lui Luca Ion - în sumă de 4700 lei; lui Fornea Mihai - în sumă de 5000 lei; lui Poctarenco Vitalii - în sumă de 1800 lei; lui Amartii Dumitru - în sumă de 10000 lei și lui Cravciuc Andrei - în sumă de 800 lei, iar în total a dobîndit prin înșelăciune și abuz de încredere de la părțile vătămate bani și bunuri materiale în sumă totală de 56730 lei, ce constituie proporții mari.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul V.Bobeica în numele inculpatului V.Zaharov și inculpat, care au solicitat:

- avocatul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate din prevederile art.190 alin.(4) în cele ale art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse mai blînde, deoarece, reieșind din declarațiile părților vătămate audiate în prima instanță,

prejudiciul material cauzat acestora constituie mai puțin de 50000 lei, iar la stabilirea pedepsei, instanța urmează să ia în considerație faptul că inculpatul pentru prima dată este atras la răspundere penală, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și a restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune părților vătămate;

- inculpatul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, invocând că la ultimele ședințe de judecată în prima instanță nu s-a putut prezenta, deoarece are un copil minor, iar instanța la stabilirea pedepsei nu a ținut seama că dînsul este unicul întreținător al familiei și a recuperat prejudiciul material cauzat părților vătămate, iar valoarea bunurilor indicată în învinuire este exagerată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 iunie 2011, au fost admise apelurile avocatului V.Bobeica în numele inculpatului V.Zaharov și a inculpatului, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea dată, prin care lui V.Zaharov, recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal, cu aplicarea art.79 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de gestionare a bunurilor materiale, iar în temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probă de 1 an.

Instanța de apel a constatat că probele prezentate în sprijinul învinuirii, care au fost cercetate în cadrul judecării cauzei în prima instanță și suplimentar în cea de apel, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului V.Zaharov în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal, concluzie ce rezultă și din însăși declarațiile inculpatului, care fiind audiat la urmărirea penală, cît și în urma confruntărilor, și-a recunoscut vina pe deplin și nu a contestat mărimea pagubei materiale aduse fiecărei părți vătămate în parte, din care motiv instanța de apel a considerat că nu este cazul de a da o nouă apreciere probelor, de rînd ce nici partea apărării nu a prezentat probe ce ar confirma că suma este exagerată.

Totodată, instanța de apel, reținînd prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, a conchis că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința inculpatului, prima instanță nu a ținut seama de aceste prevederi, de gravitatea infracțiunii comise, motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care nu are antecedente penale, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, cît de faptul că inculpatul și-a recunoscut fapta comisă, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a recuperat benevol prejudiciul material părților vătămate, are un copil minor la întreținere și educație, este unicul întreținător al familiei, circumstanțe ce permit aplicarea prevederilor art.79 Cod penal și stabilirea unei pedepse sub limita minimă prevăzută de legea penală, cu suspendarea executării ei pe termen de probă.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că instanța de apel, ignorînd prevederile art.61, 75-77 Cod penal, și, nestabilind careva circumstanțe excepționale, neîntemeiat a ajuns la concluzia de a aplica în privința inculpatului prevederile art.79, 90 Cod penal, deoarece inculpatul nu și-a recunoscut integral vina în comiterea infracțiunii incriminate, nu a fost de acord cu mărimea daunelor materiale cauzate părților vătămate, solicitînd recalificarea acțiunilor sale în baza art.190 alin.(2) Cod penal, astfel că pedeapsa stabilită de către instanța de apel nu va atinge scopul pedepsei penale.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 20 martie 2012, a fost admis recursul procurorului, casată parțial decizia instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, și dispusă rejudecarea cauzei în această parte, pe motiv că instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, nu a dat deplină eficiență acestor prevederi, nu s-a pronunțat în mod argumentat, complet, obiectiv și sub toate aspectele asupra circumstanțelor cauzei, astfel că pripit a ajuns la concluzia că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită cu închisoarea.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de avocatul V.Bobeica în numele inculpatului V.Zaharov și inculpat, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel, verificând și apreciind probele administrate, în conformitate cu prevederile art.101 și art.414 alin.(2) Cod de procedură penală, a ajuns la concluzia că prima instanță corect le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, că acestea confirmă săvârșirea de către V.Zaharov a infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal, din care motiv a considerat că nu este necesar de a da o nouă apreciere probelor din dosar.

La fel, instanța de apel a conchis că apelanții, nefiind de acord cu mărimea prejudiciului cauzat fiecărei părți vătămate, nu au adus careva probe ce ar demonstra că acesta este exagerat și că părțile vătămate ar fi mărit costul bunurilor cu scopul de a se îmbogăți fără temeii.

De asemenea, instanța de apel a concluzionat că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, prima instanță a dat deplină eficiență dispozițiilor art.7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de circumstanțele atenuante, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, de influența pedepsei aplicate și corect a ajuns la concluzia că corijarea și reeducarea acestuia poate avea loc doar prin izolarea lui de societate.

Totodată, instanța de apel a respins afirmațiile apelanților, precum că la stabilirea pedepsei nu s-a luat în considerație persoana inculpatului și circumstanțele comiterii infracțiunii, deoarece stabilindu-i pedeapsa cu închisoarea, prima instanță anume de aceste circumstanțe a ținut cont la aplicarea pedepsei, care este una corectă, în corespundere cu gravitatea infracțiunii comise.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpatul care, invocând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.4), 5, 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, invocând că examinarea cauzei în instanța de apel a avut loc fără citarea legală atât a sa, cât și a părților vătămate, cauza fiind examinată în lipsa acestora, prin ce a fost încălcat dreptul lui la un proces echitabil; instanța de apel nu a examinat cauza potrivit prevederilor art.419 Cod de procedură penală, nu a enumerat probele care au fost cercetate și examinate în ședința de judecată, nefiind asigurat accesul părților în egală măsură la verificarea probelor, și acestea nu au fost apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală; respingând apelurile declarate, instanța nu și-a motivat soluția sub aspectul calificării greșite a faptei incriminate, deoarece potrivit recipiselor părților vătămate, prejudiciul este de 38370 lei, ce nu constituie proporții mari, dar considerabile; instanța de apel nu a ținut seama că la stabilirea pedepsei nu au fost respectate prevederile art.75, 394 Cod de procedură penală și incorect în motivarea aplicării pedepsei cu închisoarea a reținut doar gravitatea infracțiunii săvârșite, fără a lua în considerație circumstanțele atenuante prezente în cauză, și anume comportamentul său de pînă și după comiterea infracțiunii, că anterior nu a fost judecat, se caracterizează pozitiv,

a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, infracțiunea nu s-a soldat cu urmări grave, precum și faptul că a reparat prejudiciul cauzat părților vătămate, este unicul întreținător al familiei în care se educă trei copii minori, că fapta a fost comisă din cauza situației materiale grele, circumstanțe care în totalitatea lor pot fi considerate și excepționale, ce ar fi permis aplicarea în privința lui a prevederilor art.79 Cod penal.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.427 alin.(1) pct.4), 5), 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care judecata a avut loc fără participarea inculpatului, când potrivit legii participarea lui era obligatorie, când cauza a fost examinată în instanța de apel fără citarea legală a unei părți și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Raportînd norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că nici unul din temeiurile la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor cauzei și temeiurilor invocate privind examinarea cauzei în instanța de apel în lipsa inculpatului, fără citarea lui legală, cît și a părților vătămate, Colegiul penal reține că, instanța de apel, conformîndu-se prevederilor art.412 alin.(3) Cod de procedură penală, a întreprins măsurile prevăzute de legea procesual-penală, care ar fi asigurat prezentarea inculpatului în instanța de judecată, dispunînd citarea lui legală la locul domiciliului indicat în materialele cauzei pentru ședințele de judecată din 14.06.2012, 20.09.2012, 20.09.2012, 15.11.2012 (f.d.4, 19, 39, v.3). În legătură cu neprezentarea inculpatului, a fost ordonată aducerea lui silită, iar în ședința de judecată din 29.11.2012, procurorul a prezentat informația parvenită de la Serviciul de Grăniceri, prin care s-a confirmat faptul că inculpatul este plecat peste hotare, în legătură cu ce, prin încheierea din 29.11.2012, s-a dispus schimbarea măsurii preventive în privința lui V.Zaharov din obligarea de nepărăsire a localității în arest pe un termen de 30 de zile, anunțîndu-l în căutare (f.d.72-74, v.3). În urma primirii răspunsului de la Inspectoratul de poliție Ciocana, mun.Chișinău că în privința inculpatului V.Zaharov a fost pornit dosarul de căutare nr.2013480105, iar acțiunile întreprinse nu au dat rezultate, instanța de apel, consultînd opinia părților, inclusiv a avocatului N.Culeac-Reul care a acordat asistență juridică garantată de stat în numele inculpatului, a dispus posibilă examinarea cauzei în lipsa acestuia (f.d.90, 93, v.3).

La fel, reieșind din materialele cauzei, rezultă că și părțile vătămate au fost legal citate pentru toate ședințele de judecată, fapt confirmat prin avizele de recepție anexate la actele cauzei (f.d.6-12, 20-35, 40-59, v.3).

Astfel, temeiurile invocate de recurent, precum că examinarea cauzei în instanța de apel a avut loc în lipsa sa și a părților vătămate, nefiind legal citate, Colegiul penal le consideră nefondate, fiind combătute prin probele sus-menționate.

Nu pot fi reținute nici celelalte temeiuri invocate în recurs și descrise la pct.8 al prezentei decizii, referitor la starea de fapt a cauzei, la încadrarea greșită a faptei, neaprecierea probelor prin prisma art.101 Cod de procedură penală ș.a., asupra cărora instanța de apel la rejudecarea cauzei nici nu putea să se expună, deoarece prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 20.03.2012, a fost admis recursul procurorului, casată decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30.06.2011, în

privința lui V.Zaharov doar în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în această parte, totodată constatînd că instanța de fond a verificat probele sub toate aspectele, corect stabilind circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionînd că inculpatul a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(4) Cod penal.

Astfel, reieșind din prevederilor art.436 alin.(3) Cod de procedură penală, care stipulează că „cînd hotărîrea este casată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ce privește latura penală sau civilă, instanța de rejudecare se pronunță în limitele în care hotărîrea a fost casată”.

Prin urmare, instanța de apel, rejudecînd cauza și ținînd seama că decizia anterioară a instanței de apel a fost casată de instanța de recurs ordinar doar în latura stabilirii pedepsei lui V.Zaharov, precum și de norma sus-enunțată, corect s-a pronunțat în partea descriptivă a deciziei doar în această latură, fără a examina cauza conform regulilor generale, ce limitează în cazul dat instanța de recurs de a se pronunța asupra temeiurilor ce țin de starea de fapt și de drept stabilită în cauză.

Din conținutul recursului rezultă că inculpatul consideră hotărîrile judecătorești adoptate în cauză neîntemeiate și în partea stabilirii pedepsei, invocînd individualizarea eronată a pedepsei de către instanțele de judecată.

La acest capitol, Colegiul penal constată că instanța de apel corect a respins apelurile declarate de inculpat și avocat concluzionînd că, la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa inculpatului, prima instanță a ținut cont de prevederile art.7, 61 și 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de persoana inculpatului, care se caracterizează pozitiv, că anterior nu a fost condamnat, că în cauză lipsesc circumstanțe agravante, precum și de influența pedepsei asupra corectării și reeducării acestuia.

Colegiul penal menționează că, sancțiunea art.190 alin.(4) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoare de la 7 la 10 ani, iar conform art.16 alin.(5) Cod penal, infracțiunea săvîrșită de inculpatul V.Zaharov face parte din categoria celor grave.

Prin urmare, atît prima instanță, cît și instanța de apel, prin interpretarea prevederilor sus-menționate, la stabilirea pedepsei inculpatului, au ținut cont de gravitatea și pericolul social al infracțiunii săvîrșite, de persoana inculpatului, care se caracterizează pozitiv, a recunoscut vina și s-a căit în cele comise, a recuperat prejudiciul material cauzat părților vătămate, precum și de situația familială și materială a acestuia.

Sub acest aspect, instanța de recurs apreciază că față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale de săvîrșire a acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa stabilită de către prima instanță de 7 ani închisoare și menținută de instanța de apel, corespunde faptelor săvîrșite, individualizarea căreia corespunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut în art.61 Cod penal.

În acest context, Colegiul penal atestă că argumentele invocate de recurent, precum că instanțele nu au luat în considerație toate circumstanțele atenuante, care puteau fi apreciate ca excepționale, nu și-a găsit confirmare, deoarece nici una din instanțe nu a stabilit careva circumstanțe excepționale, ce ar da posibilitatea aplicării unei pedepse sub limita minimă prevăzută de sancțiunea normei penale de care a fost recunoscut vinovat V.Zaharov, iar circumstanțele la care a făcut referire recurentul la pct.8 al prezentei decizii, au fost reținute de instanțe ca atenuante, ce au permis aplicarea în privința acestuia a pedepsei minime prevăzută de lege.

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că decizia instanței nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei stabilite sînt neîntemeiate, dimpotrivă, constatîndu-se că decizia este bine argumentată, motivată și nu contravine prevederilor art.394 Cod de procedură penală.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Zaharov Veaceslav împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2013, în propria lui cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 februarie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Elena Covalenco

Ion Arhiliuc